

Predmet C-439/19**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

11. lipnja 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Satversmes tiesa (Ustavni sud, Latvija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

4. lipnja 2019.

Podnositelj zahtjeva:

B

Tijelo koje je autor akta čija se ustavnost osporava:

Latvijas Republikas Saeima (Parlament Republike Latvije)

Predmet glavnog postupka

Cilj je postupka utvrditi usklađenost s člankom 96. Latvijas Republikas Satversme (Ustav Republike Latvije), koji se odnosi na nepovredivost privatnog života, članka 14.¹ stavka 2. Ceļu satiksmes likums (Zakon o prometu) u dijelu u kojem se njime predviđa, među ostalim, da informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje budu dostupne javnosti.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Na temelju članka 267. UFEU-a, sud koji je uputio zahtjev zahtijeva tumačenje Uredbe br. 2016/679 i Direktive 2003/98 radi utvrđivanja zabranjuje li se njima državama članicama da u svojim propisima odrede da informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje budu dostupne javnosti, čime se dopušta obrada predmetnih osobnih podataka njihovom objavom i prenošenjem za potrebe ponovne uporabe.

Podredno, sud koji je uputio zahtjev zahtijeva i tumačenje načela nadređenosti prava Unije i načela pravne sigurnosti radi pojašnjenja primjenjivosti nacionalnog

pravila o kojem je riječ u glavnom postupku i mogućnosti da ono zadrži svoje pravne učinke do pravomoćnosti konačne odluke suda koji je uputio zahtjev o njegovoj ustavnosti.

Prethodna pitanja

1. Treba li izraz „obrada osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela ili povezane mjere sigurnosti” iz članka 10. Uredbe br. 2016/679 tumačiti na način da podrazumijeva obradu informacija koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje, predviđenu u spornom pravilu?
2. Neovisno o odgovoru na prvo pitanje, mogu li se odredbe Uredbe br. 2016/679, osobito načelo „cjelovitosti i povjerljivosti” iz njezina članka 5. stavka 1. točke (f), tumačiti na način da se njima zabranjuje državama članicama da odrede da informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje budu dostupne javnosti i da dopuste obradu odgovarajućih podataka njihovom objavom?
3. Treba li uvodne izjave 50. i 154., članak 5. stavak 1. točku (b) i članak 10. Uredbe br. 2016/679 te članak 1. stavak 2. točku (cc) Direktive 2003/98/EZ tumačiti na način da im se protivi propis države članice kojim se dopušta prenošenje informacija koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje za potrebe njihove ponovne uporabe?
4. U slučaju da je odgovor na neko od prethodnih pitanja potvrđan, treba li načelo nadređenosti prava Unije i načelo pravne sigurnosti tumačiti na način da bi se mogla dopustiti primjena spornog pravila i da bi se mogli zadržati njegovi pravni učinci do pravomoćnosti konačne odluke koju donosi Ustavni sud?

Najrelevantnije odredbe prava Unije

Članak 16. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije

Članak 8. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima

Članak 94. Direktive 95/46/EZ (Direktiva o zaštiti podataka)

Uvodne izjave 4., 9., 50. i 154. te članci 4., 5., 6., 10. i 94. Uredbe (EU) 2016/679 (Opća uredba o zaštiti podataka)

Uvodna izjava 21. i članak 1. Direktive 2003/98/EZ o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora

Najrelevantnije odredbe nacionalnog prava

Članci 32., 89 i 96. Latvijas Republikas Satversme (Ustav Republike Latvije)

Članci 14.¹ i 43.¹ Ceļu satiksmes likums (Zakon o prometu)

Članak 1. Sodu reģistra likums (Zakon o registru kazni)

Fizisko personu datu aizsardzības likums (Zakon o zaštiti podataka fizičkih osoba)

Fizisko personu datu apstrādes likums (Zakon o obradi podataka fizičkih osoba)

Članak 1. Informācijas atklātības likums (Zakon o objavljivanju informacija)

Sudska praksa Suda

Presuda Suda od 16. siječnja 2019., Deutsche Post AG (C-496/17, EU:C:2019:26, t. 57.)

Presuda Suda od 21. lipnja 2007., Stichting ROM projecten (C-185/06, EU:C:2007:370, t. 24.)

Presuda Suda od 10. ožujka 2009., Gottfried Heinrich (C-345/06, EU:C:2009:140, t. 44.)

Presuda Suda od 9. ožujka 1978., Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49, t. 17.)

Presuda Suda od 8. rujna 2010., Winner Wetten GmbH (C-409/06, EU:C:2010:503, t. 67.)

Sažet prikaz činjenica i glavnog postupka

1. Članak 14.¹ stavak 2. latvijskog Zakona o prometu u svojoj izmijenjenoj verziji koja je stupila na snagu 10. svibnja 2018. glasi kako slijedi:

„(2) Informacije koje se odnose na vozilo u vlasništvu pravne osobe, [...] pravo osobe na upravljanje vozilima, novčane kazne za prometne prekršaje koje se izriču osobama, a koje se ne plate u zakonom propisanim rokovima te ostale informacije upisane u nacionalni registar vozila i vozača, kao i u sustav informacija o sredstvima za vuču i vozačima, smatraju se informacijama dostupnima javnosti.”

2. Nacionalno dioničko društvo „Ceļu satiksmes drošības direkcija” (Uprava za sigurnost cestovnog prometa; u daljnjem tekstu: Uprava) u nacionalni registar vozila i vozača (u daljnjem tekstu: nacionalni registar vozila) upisala je bodove za prometne prekršaje koji su dodijeljeni podnositelju zahtjeva, a koji su u skladu s člankom 14.¹ stavkom 2. Zakona o prometu (u daljnjem tekstu: sporno pravilo) informacije dostupne javnosti i mogu se priopćiti bilo kojoj osobi. Navedene su se

informacije radi ponovne uporabe prenijele dvama pravnim osobama (u daljnjem tekstu: operatori za ponovnu uporabu).

3. Podnositelj zahtjeva pokrenuo je postupak pred sudom koji je uputio zahtjev u pogledu ustavnosti spornog pravila.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

4. **Podnositelj zahtjeva** smatra da sporno pravilo nije u skladu s člankom 96. Ustava, koji se odnosi na nepovredivost privatnog života, jer je njime dopuštena obrada njegovih osobnih podataka. Konkretno, informacije sadržane u registru vozila koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju za prometne prekršaje trebale bi se smatrati osobnim podacima koji se odnose na kazne izrečene u postupcima za upravne prekršaje te su kao takve uključene u područje primjene članka 10. Uredbe br. 2016/679. Tvrdi da osobne podatke koji se odnose na kazne izrečene u upravnim postupcima mogu obrađivati samo zakonski određene osobe, ali ni u jednom se zakonu to pravo ne dodjeljuje Upravi. Što se tiče ponovne uporabe osobnih podataka, podnositelj zahtjeva smatra da se načelo ponovne uporabe treba provoditi i primjenjivati uz potpuno poštovanje načela kojima se uređuje zaštita osobnih podataka. Tvrdi da Uprava nije ovlaštena informacije kojima raspolaže, a koje su dostupne javnosti, obrađivati u svrhu njihove ponovne uporabe. Osim toga, podnositelj zahtjeva tvrdi da je pri obradi osobnih podataka potrebno poštovati načela zakonitosti, minimalne intervencije, pravičnosti i anonimnosti, kao i načela sudjelovanja i transparentnosti.
5. **Saeima** (Parlament) smatra da je sporno pravilo u skladu s člankom 96. Ustava. Kako bi se shvatio smisao spornog pravila, treba uzeti u obzir praksu njegove primjene i pravni sustav u kojem se primjenjuje. U praksi, informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju za prometne prekršaje nisu automatski dostupne cijeloj javnosti. Tvrdi da je sporno pravilo usko povezano s uvođenjem sustava dodjele bodova za prometne prekršaje u Latviji kao jedne od mjera za poboljšanje sigurnosti cestovnog prometa. Taj sustav ima dvije glavne zadaće: identificirati vozače koji sustavno i namjerno ne poštuju prometna pravila te preventivno utjecati na ponašanje sudionika u cestovnom prometu. Te se zadaće ne mogu potpuno i učinkovito izvršavati ako te informacije nisu dostupne javnosti. Stoga je zakonodavac, kad je propisao da navedene informacije trebaju biti dostupne javnosti, zajamčio pravo trećih osoba na pristup informacijama, utvrđeno u članku 100. Ustava, te istodobno i ostvarivanje glavnog cilja odnosno zaštite prava trećih osoba i javne sigurnosti. Prema mišljenju Parlamenta, bodovi koji se dodjeljuju za prometne prekršaje ne mogu se smatrati podacima koji se odnose na kazne izrečene u upravnom postupku, u smislu članka 10. Uredbe 2016/679. Bodovi koji se dodjeljuju za prometne prekršaje nisu oblik upravne kazne. Osim toga, u Latviji uz registar vozila postoji i registar kazni, u koji se upisuju osobe koje su sudjelovale u kaznenim djelima, kao i one koje su počinile upravne prekršaje. U članku 43.¹ stavku 1. Zakona o prometu izričito se utvrđuje da se upravni prekršaji koje počinu vozači upisuju u registar kazni, dok se bodovi

dodijeljeni za prometne prekršaje upisuju u registar vozila. Tvrdi da, čak i kad bi članak 10. Uredbe br. 2016/679 bio primjenjiv na bodove koji se dodjeljuju za prometne prekršaje, obrada navedenih bodova koju provodi Uprava u potpunosti je u skladu sa zahtjevima navedene odredbe. Obrada tih informacija temelji se na članku 6. stavku 1. točkama (c) i (e) Uredbe br. 2016/679. Osim toga, primjenjivim nacionalnim propisima predviđaju se odgovarajuće zaštitne mjere za prava i slobode ispitanikâ.

6. **Datu valsts inspekcija** (Državna agencija za zaštitu podataka), strana pozvana na sudjelovanje u ovom predmetu, smatra da za ocjenu ustavnosti spornog pravila kao prvo treba analizirati pravnu prirodu i doseg izraza „bodovi koji se dodjeljuju za prekršaje”. Svrha je upisa bodova koji se dodjeljuju za prometne prekršaje raspolagati registrom upravnih prekršaja u području prometa kako bi se, ovisno o broju prekršaja, mogle poduzeti dodatne mjere za utjecanje na ponašanje vozača. Bodovi koji se dodjeljuju za prometne prekršaje mogu se smatrati osobnim podacima u smislu Uredbe br. 2016/679 jer se odnose na određenu fizičku osobu i dio su privatnog života. Državna agencija za zaštitu podataka tvrdi da osobni podaci koji sadržavaju informacije o privatnom životu i odgovornosti pred Upravom (koje proizlaze iz određene kazne) moraju biti posebno zaštićeni, u smislu Uredbe br. 2016/679. Ako se spornim pravilom utvrđuje da su informacije o bodovima koji se dodjeljuju za prometne prekršaje dostupne javnosti, odgovarajuće ograničenje temeljnih prava mora biti nedvojbeno usmjereno na ostvarivanje legitimnog cilja uz poštovanje načela proporcionalnosti.
7. **Uprava** priznaje da je provela obradu podataka podnositelja zahtjeva u registru vozila. Potvrđuje da se spornim pravilom utvrđuje da su te informacije dostupne javnosti i da se nacionalnim propisima ne predviđaju ograničenja za njihovu ponovnu uporabu.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

8. Što se tiče pravne prirode sustava bodova koji se dodjeljuju za prometne prekršaje, sud koji je uputio zahtjev ističe da se, u skladu s člankom 43.¹ stavkom 1. Zakona o prometu, upravni prekršaji koje počinu vozači upisuju u registar kazni, dok se bodovi koji se dodjeljuju za prometne prekršaje upisuju u registar vozila. Registar kazni jedinstveni je registar osoba koje su počinile kaznena djela i upravne prekršaje; u njega se upisuju informacije o osobama koje su počinile upravne prekršaje, uključujući informacije o počinjenom upravnom prekršaju i izrečenoj upravnoj kazni. Međutim, cilj je upisa bodova koji se dodjeljuju za prometne prekršaje u registar vozila omogućiti praćenje upravnih prekršaja u području prometa kako bi se, ovisno o njihovu broju, mogle izreći dodatne mjere za utjecanje na ponašanje vozača. Bodovi koji se dodjeljuju za prometne prekršaje brišu se kad isteknu.

9. Sud koji je uputio zahtjev ističe da su informacije koje se odnose na fizičke osobe obuhvaćene izrazom „pravo na nepovredivost privatnog života” iz članka 96. Ustava. Područje primjene tog izraza obuhvaća obradu podataka koji se odnose na privatni život osobe i uključuje njihovu objavu i pohranu.
10. Za pojašnjenje sadržaja nacionalnih propisa i njihovu primjenu, treba uzeti u obzir pravo Europske unije i način na koji ga se tumači u sudskoj praksi Suda. Na temelju članka 16. stavka 1. UFEU-a i članka 8. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, svatko ima pravo na zaštitu svojih osobnih podataka, a ta je zaštita uređena Uredbom 2016/679. Kad je riječ o obradi podataka, sud koji je uputio zahtjev upućuje na sudsku praksu Suda (presuda donesena u predmetu C-496/17, *Deutsche Post*, t. 57.), u kojoj se navodi da svaka obrada osobnih podataka mora, s jedne strane, biti usklađena s načelima o kvaliteti podataka navedenima u članku 5. Uredbe 2016/679 i, s druge strane, odgovarati jednom od načela zakonitosti obrade podataka navedenih u članku 6. te uredbe. Sud koji je uputio zahtjev ističe i da, u skladu s člankom 10. Uredbe br. 2016/679, obrada osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela ili povezane mjere sigurnosti na temelju članka 6. stavka 1. provodi se samo pod nadzorom službenog tijela ili kada je obrada odobrena pravom Unije ili pravom države članice kojim se propisuju odgovarajuće zaštitne mjere za prava i slobode ispitanikâ. Iz sudske prakse suda koji je uputio zahtjev proizlazi da određene kategorije osobnih podataka trebaju biti posebno zaštićene. Budući da se člankom 10. Uredbe br. 2016/679 obrada navedenih podataka dopušta samo pod nadzorom službenog tijela ili kad je odobrena pravom Unije ili pravom države članice kojim se propisuju odgovarajuće zaštitne mjere za prava i slobode ispitanikâ, propisima država članica može se odobriti provođenje obrade podataka, čak i u obliku objave, samo osobama imenovanima u odgovarajućem pravilu. Stoga to, kao prvo, znači da je daljnja obrada navedenih podataka dopuštena samo ako se provodi pod nadzorom službenog tijela. Kao drugo, kvalifikacijom određenih informacija kao dostupnih javnosti može se, po samoj svojoj prirodi, isključiti uspostava odgovarajućih zaštitnih mjera za prava i slobode ispitanikâ jer su navedene informacije dostupne svima. Stoga sud koji je uputio zahtjev zaključuje da je u područje primjene članka 96. Ustava uključena zaštita informacija koje se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela fizičkih osoba.
11. Sud koji je uputio zahtjev napominje da se na temelju spornog pravila svakoj osobi dodjeljuje subjektivno pravo na to da od Uprave zahtijeva i dobije postojeće informacije iz registra vozila koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje. Međutim, iz spisa predmeta proizlazi da se, primjenom spornog propisa u praksi, informacije pružaju ako podnositelj zahtjeva za pružanje informacija navede osobne identifikacijske brojeve vozača o kojima je riječ. Iz toga proizlazi da informacije koje se odnose na imena i prezimena fizičkih osoba koje se mogu identificirati i bodove koji im se dodjeljuju za prometne prekršaje treba smatrati osobnim podacima te se njihova objava mora smatrati obradom osobnih podataka u smislu članka 96. Ustava.

12. Sud koji je uputio zahtjev smatra da je u ovom predmetu potrebno pojasniti sadržaj članka 10. Uredbe 2016/679. Navedeni se članak primjenjuje na obradu osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela ili povezane mjere sigurnosti. *Prima facie*, to se pravilo ne odnosi na podatke o kaznama u slučaju upravnih prekršaja. U skladu s uvodnom izjavom 9. Uredbe br. 2016/679, ciljevi i načela Direktive 95/46/EZ i dalje su utemeljeni te, u skladu s člankom 94. stavkom 2. navedene uredbe, upućivanja na direktivu koja je stavljena izvan snage tumače se kao upućivanja na Uredbu 2016/679. Člankom 8. stavkom 5. Direktive 95/46/EZ utvrđeno je da se obrada podataka koji se odnose na kaznena djela, kaznene presude ili sigurnosne mjere može izvršiti jedino pod nadzorom službenog tijela, ili ako je nacionalnim zakonodavstvom predviđena odgovarajuća zaštita, uzimajući u obzir iznimke koje može odobriti država članica na temelju nacionalnih propisa uz odgovarajuću zaštitu. Međutim, potpuna evidencija kaznenih presuda se može voditi jedino pod nadzorom službenog tijela. Države članice mogu propisati da se podaci koji se odnose na upravne sankcije ili presude u građanskim stvarima također mogu obrađivati pod nadzorom službenog tijela. Stoga, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, tijekom razdoblja valjanosti Direktive 95/46/EZ države članice bile su obvezne jamčiti ispunjavanje posebnih zahtjeva u pogledu obrade osobnih podataka koji se odnose na kaznena djela, kaznene presude ili sigurnosne mjere, dok je donošenje posebnih pravila o osobnim podacima koji se odnose na upravne kazne bilo prepušteno odluci država članica. U Latviji su zahtjevi Direktive 95/46/EZ preneseni osobito Zakonom o zaštiti podataka fizičkih osoba, u čijem je članku 12. utvrđeno da osobne podatke koji se odnose, među ostalim, na kaznena djela, kaznene osude i kazne izrečene u upravnim postupcima mogu obrađivati samo zakonski određene osobe i u uvjetima predviđenim zakonom. Taj je zakon stavljen izvan snage 5. srpnja 2018., kad je na snagu stupio Zakon o obradi podataka fizičkih osoba kojim se, primjenom Uredbe 2016/679, nastoje stvoriti pravni preduvjeti za uspostavu sustava za zaštitu podataka fizičkih osoba na nacionalnoj razini. Stoga su tijekom više od 10 godina, do stupanja na snagu Uredbe br. 2016/679, u latvijskom pravnom sustavu bili utvrđeni slični zahtjevi za obradu osobnih podataka u području kaznenih presuda i kazni izrečenih u upravnim postupcima. Sud koji je uputio zahtjev ističe da se, u skladu s uvodnom izjavom 4. Uredbe br. 2016/679, pravo na zaštitu osobnih podataka mora razmatrati u vezi s njegovom funkcijom u društvu. Funkcija u društvu iz članka 10. Uredbe br. 2016/679 podrazumijeva zaštitu osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela kako se ne bi neopravdano naštetilo privatnom i profesionalnom životu osobe zbog kazni iz prošlosti. Ta bi se funkcija mogla na sličan način primjenjivati na zaštitu osobnih podataka koji se odnose na osude u kaznenim predmetima i kazne izrečene u postupcima za upravne prekršaje. Osim toga, s obzirom na članak 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava, sud koji je uputio zahtjev priznao je da se, u pogledu jamstva koja proizlaze iz prava na pošteno suđenje, postupci za upravne prekršaje mogu smatrati kaznenim predmetima u skladu s određenim kriterijima. Ako se člankom 10. Uredbe br. 2016/679 utvrđuju i posebna pravila za obradu osobnih podataka koji se odnose na upravne kazne i prekršaje u situaciji poput one u

predmetnom slučaju, informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju osobama za prometne prekršaje ne bi se mogle smatrati informacijama dostupnim javnosti. Ne postoji ustaljena sudska praksa Suda koja se odnosi na pitanje suda koji je uputio zahtjev. U tim se okolnostima ne može smatrati da se odredbama Uredbe br. 2016/679 utvrđuju jasne i precizne obveze koje bi, kad je riječ o njihovu ispunjavanju ili njihovim posljedicama, bile neovisne o kasnijem donošenju nekog pravnog akta. Stoga u ovom predmetu nije primjenjiva doktrina *acte clair* te postoje dvojbe u pogledu toga nalažu li se Uredbom br. 2016/679 posebni zahtjevi za obradu osobnih podataka koji se odnose na postupke za upravne prekršaje.

13. U skladu sa sudskom praksom Suda, pri svakoj obradi osobnih podataka moraju se poštovati i načela kvalitete osobnih podataka utvrđena u članku 5. Uredbe br. 2016/679, uključujući načelo „cjelovitosti i povjerljivosti”. To se načelo utvrđuje u članku 5. stavku 1. točki (f) Uredbe 2016/679 te se njime određuje da osobni podaci moraju biti obrađivani na način kojim se osigurava odgovarajuća sigurnost osobnih podataka, uključujući zaštitu od neovlaštene ili nezakonite obrade. Osim toga, u skladu s uvodnom izjavom 39. Uredbe 2016/679, osobne podatke trebalo bi obrađivati uz odgovarajuće poštovanje sigurnosti i povjerljivosti osobnih podataka, što obuhvaća i sprečavanje neovlaštenog pristupa osobnim podacima ili njihove neovlaštene upotrebe. U predmetnom slučaju, spornim pravilom utvrđuje se da su informacije o bodovima koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje (koje sud koji je uputio zahtjev smatra osobnim podacima) dostupne javnosti te se dopušta njihovo priopćavanje (što sud koji je uputio zahtjev smatra obradom osobnih podataka) bilo kojoj osobi, neovisno o tome ima li ona opravdane razloge za dobivanje navedenih informacija. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, kad se utvrdi da su osobni podaci dostupni javnosti, možda neće biti moguće jamčiti odgovarajuću sigurnost i povjerljivost navedenih podataka. Spornim propisom u biti se predviđa neograničena obrada tih osobnih podataka u obliku objave te se Upravi dopušta da na zahtjev priopći informacije koje se odnose na te osobne podatke a da u pogledu njih nije poduzela sigurnosne mjere. Stoga je za rješavanje postupka potrebno pojasniti sadržaj načela „cjelovitosti i povjerljivosti” iz članka 5. stavka 1. Uredbe br. 2016/679.
14. Sud koji je uputio zahtjev smatra da bi za rješavanje ovog predmeta moglo biti potrebno ispitati mogu li se informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje prenositi radi njihove ponovne uporabe. Zahtjevi Direktive 2003/98 u Latviji su preneseni Zakonom o objavljivanju informacija. U skladu s uvodnom izjavom 21. i člankom 1. stavkom 4. Direktive 2003/98, tom se direktivom ne izmjenjuje te ni na koji način ne utječe na razinu zaštite pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka prema odredbama prava Zajednice i nacionalnog prava, osobito Uredbe 2016/679. U uvodnoj izjavi 154. Uredbe 2016/679 ističe se i da se Direktivom 2003/98 ne mijenjaju obveze i prava utvrđena u toj Uredbi. Člankom 5. Uredbe 2016/679 utvrđuju se načela povezana s obradom osobnih podataka, uključujući načelo „ograničavanja svrhe”, što znači da osobni podaci moraju biti prikupljeni u posebne, izričite i zakonite svrhe te se dalje ne smiju obrađivati na način koji nije

u skladu s tim svrhama. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, u slučaju kad bi se informacije koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje mogle priopćiti bilo kojoj osobi, uključujući operatore za ponovnu uporabu, ne bi bilo moguće utvrditi svrhe daljnje obrade podataka te, u biti, ne bi bilo moguće ocijeniti provodi li se obrada osobnih podataka na način koji nije u skladu s tim svrhama. Člankom 10. Uredbe br. 2016/679 utvrđuju se posebni zahtjevi za obradu osobnih podataka koji se odnose na kaznene osude i kažnjiva djela ili povezane mjere sigurnosti. Ako se na temelju tih zahtjeva treba uzeti u obzir režim pristupa kojim se pristup određenim informacijama ograničava radi zaštite osobnih podataka, u smislu uvodne izjave 154. Uredbe br. 2016/679 i članka 1. stavka 2. točke (cc) Direktive 2003/98, osobni podaci na koje se upućuje u članku 10. Uredbe br. 2016/679 ne mogu se prenositi radi ponovne uporabe. Stoga bi za rješavanje ovog predmeta moglo biti nužno pojasniti treba li uvodne izjave 50. i 154., članak 5. stavak 1. točku (b) i članak 10. Uredbe br. 2016/679, kao i članak 1. stavak 2. točku (cc) Direktive 2003/98, tumačiti na način da im se protivi propis države članice kojim se dopušta prenošenje informacija koje se odnose na bodove koji se dodjeljuju vozačima za prometne prekršaje za potrebe njihove ponovne uporabe.

15. Što se tiče održavanja na snazi učinaka spornog pravila, sud koji je uputio zahtjev ističe da, ako se u predmetnom slučaju smatra da je sporno pravilo protivno odredbama Uredbe br. 2016/679 i članku 96. Ustava, nacionalni sud mogao bi odlučiti o trenutku u kojem navedeno pravilo prestaje biti na snazi. Međutim, sud koji je uputio zahtjev navodi da pri donošenju takve odluke treba uzeti u obzir činjenicu da je načelo pravne sigurnosti dio pravnog poretka Unije. Kao što je to Sud priznao u presudi Heinrich (C-345/06), načelo pravne sigurnosti zahtijeva da propis Unije omogući zainteresiranim osobama da se točno upoznaju s opsegom obveza koje im se nalažu. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, poštovanje načela pravne sigurnosti treba ocijeniti zajedno s načelom nadređenosti prava Unije, prema kojem je učinak odredbi Ugovora i izravno primjenjivih akata institucija, u njihovu odnosu s nacionalnim pravom država članica, samom činjenicom njihova stupanja na snagu, potpuna pravna neprimjenjivost svih suprotnih odredbi postojećeg nacionalnog zakonodavstva. Međutim, u skladu s dosadašnjom sudskom praksom Suda, na temelju važnih razloga pravne sigurnosti povezanih s javnim i privatnim interesima, iznimno je moguće da postoji situacija u kojoj se, pridržavajući se zahtjeva koje može propisati samo Sud, ograničava nadređenost prava Unije (presuda od 8. rujna 2010., Winner Wetten GmbH, C-409/06, EU:C:2010:503, t. 67.). Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, u ovom predmetu mogu postojati ti razlozi pravne sigurnosti, na način da je sporno pravilo, iako nije u skladu s Uredbom 2016/679, primjenjivo, a pravni učinci navedenog pravila mogu se održati na snazi do pravomoćnosti konačne odluke suda koji je uputio zahtjev. Stoga, za rješavanje predmeta koji se ispituje, moglo bi biti nužno tumačiti načelo pravne sigurnosti i načelo nadređenosti prava Unije.